

OSTRAVAN.CZ

1. Kamila Janovičová už dávno není jen ta holčička z pohádky. Díky filmu Spolu mě lidé vnímají jinak, říká

20.06.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; moravskoslezského; Národního

Máte za sebou květnovou ostravskou premiéru Ibsenovy Nory. Jak vám titulní postava sedla?

Byl to pro mě největší protiúkol, který jsem kdy dělala.

Čím to?

Není to moje první velká role, ale předtím se mi vždy s postavou povedlo sžít daleko dříve. Tady jsem mnohdy bojovala i se svými předsudky. Všichni Noru odsuzují, že je marnotratná a přece nikdy nemohla mít problémy, když žije v té zlaté kleci. Já jsem si o ní myslela totéž. Říkala jsem si, proč vlastně uvádíme tuhle hru? Má nám ještě vůbec co říct? Takže práce na postavě pro mě byla o to těžší, nesla jsem si to s sebou a nešla jsem do zkoušení s pocitem čistého papíru. V tomto ohledu to pro mě bylo s Norou náročnější.

Když Ibsen hru napsal, tak společnost byla velmi pohoršená, jak mohla Nora opustit rodinu a hlavně své děti. A možná se zrovna v tomto společnost příliš nemění. Tohle jí za zlé nemáte?

Tak ona je nikdy nevychovávala, pro děti byla spíše takovou matkou chůvou, kterou měly. Ona k dětem vůbec neměla vztah. Manžel jí tam říká, že ona přece děti ani vychovávat neumí. Tím, že od nich odchází, jim vlastně zachraňuje život, protože jinak by jim ho zničila. Tohle jsme řešili hned na začátku. I režisér Pavel Gejguš chtěl, aby se diváci rozdělili na dvě skupiny, jedna polovina, která to pochopí a druhá, která bude v podstatě proti Noře.

Máte s Norou vůbec něco společného?

Byla jsem přesvědčená, že ne, ale to se změnilo. Společnou máme jakousi potřebu nevyvolávat konflikt. Nejsem na tom jako ona, abych všem šla "po srsti" a se všemi byla zadobře, ale touhu po klidu a harmonii máme společnou. Nesnáším hádky a rozepře.

Kamila Janovičová jako Nora. (Foto: Martin Kusyn)

A já myslel, že máte společnou lásku k makronkám, které Nora pojídá ve velkém.

Fuj! Nesnáším to. Vždyť je to cukr s cukrem. Já jsem milovnicí sýru a tlačenky, prosím pěkně. (smích)...

Máte nějak v hlavě, kolik makronek za to jedno představení spořádáte?

V něčem to má své výhody. Když vezmu divadelní představení jako nějaké sportovní klání, tak doplňovat cukry přímo na jevišti není špatné, ale fakt se v tom nevyžívám. Na druhou stranu, my ty makronky máme z cukrárny, nejde o žádnou verzi z velkoobchodu, a musím říct, že v rámci makronek jsou samozřejmě vynikající. A abych odpověděla, tak jich za to představení sním asi šest.

Dobře, nechme makronky a Noru spát. Zajímala by mě vaše studentská léta. Vy jste po konzervatoři šla ještě na DAMU, ale byl tam rok pauzy. To bylo schválně?

Hlásila jsem se dvakrát na DAMU, napoprvé to nevyšlo, takže jsem vám už asi odpověděla. Abych měla status studenta, tak jsem pokračovala v pátáku na konzervě. Já už bych tenkrát po maturitě šla klidně do některého ostravského divadla, ale všude bylo plno a nechtěla jsem jít hrát do cizího města, kde bych to vůbec neznala. Taky jsem cítila, že se chci dál vzdělávat.

Po DAMU jste ale stejně objevovala krásy jižních Čech, protože jste šla do angažmá v Českých Budějovicích. Je to takový region, kde oproti Ostravě plyne ten život tak nějak pomaleji a v klidu. Máte ten pocit?

Rozhodně je ten život na jihu Čech jiný. Je to takový relaxační kout republiky. Umím si představit, že se tam odstěhuju klidně na důchod (smích)... Myslím, že když někdo z jižních Čech přijede do Ostravy, tak to pro něj může být možná trochu zběsilé životní tempo, ale já to tak pochopitelně nevnímám, jsem na to zvyklá.

Kamila Janovičová. (Foto: archiv herečky)

Spousta lidí, kteří nejsou z Ostravska, mají jasné spojení. Kamila Janovičová – Anička z Tajemství staré bambitky. Jak jste se dostala k této roli?

Ostravská Česká televize na ni dělala konkurz. Tou dobou jsem byla ve třetáku na konzervatoři. Rok předtím jsme točili seriál 4teens, což taky točila ostravská ČT. Když přišel režisér Ivo Macharáček řešit, kdo Aničku bude hrát, v televizi mu ukázali databázi fotek a v podstatě nás pak všechny holky, co jsme hrály ve 4teens, pozvali na konkurz a tu roli mi dali.

Studentka třetího ročníku konzervatoře a najednou velká role v pohádce po boku Ondřeje Vetchého, Jiřího Lábusa, Tomáše Kluse a dalších. Jak na natáčení vzpomínáte?

Cítila jsem se jako Alenka v říši divů, v dobrém slova smyslu. Byla jsem neznámá, mladá a nezkušená, přitom jsem se dostala mezi lidi, kteří si to uvědomovali a byli na mě o to víc hodní. Měla jsem ohromné štěstí. Ondra Vetchý mi říkal, že má stejně starou dceru a měl ke mně takový otcovský přístup. To byla spolupráce, na kterou nikdy nezapomenu. Vážím si té role, ale ještě více si vážím lidí, co tam se mnou byli.

A co režiséři? Jaké preferujete? S kým typologicky se vám dobře spolupracuje? A jaký typ naopak nesnášíte?

Mám ráda, když režisér s herci diskutuje a zajímá ho jejich názor. Jako herečka asi potřebuji cítit, že jsem chápána, pak jsem v klidu a cítím svobodu, že se nebojím zkoušet a pracovat. Nevadí mi ani režisér, který má svou představu a chce ji tím daným hercem naplnit. Pokud samozřejmě té představě věřím.

Naopak nesnáším režiséry, kteří za každou cenu chtějí vyvolat konflikt, aby ve vás vzbudili emoci, kterou na tom jevišti chtějí. Zažila jsem režiséra, který měl potřebu mě každý den urazit právě z tohoto důvodu. Víte, já divadlo miluju a udělala bych pro něj skoro všechno, ale je pro mě důležitá psychická hygiena, a když se někdo chová v pozici režiséra takhle, tak to za mě není profesionální

přístup. Stalo se to ve Slezském divadle v Opavě, kde jsem měla hostovačku ještě jako studentka konzervatoře a přesně takhle se ke mně dotyčný režisér choval. A teď si představte, že mi fakt bylo osmnáct, neměla jsem pořádně žádné zkušenosti s divadelním procesem a on si dal každý den na zkoušku tu práci, aby mě rozplakal. Byla to pro mě obrovská zkušenost a myslím si, že ten člověk měl velmi našlápnuto k tomu, abych získala nechuť k divadlu a už nikdy ho nechtěla dělat. Dneska jsem za tuhle zkušenost ráda, protože vlastně dopadla dobře, ale tenkrát to super nebylo.

Z natáčení filmu Spolu. (Foto: Pavel Šinagl)

Děkuji za upřímnost a možná tedy od negací zpět do pozitivna. V poslední době je vaše jméno hodně spjato s filmem Spolu, kde jste si zahrála s Veronikou Žilkovou a Štěpánem Kozubem. Ústředním tématem je autismus a vůbec existence v rodině s člověkem, který má autismus. Kam vás film posunul?

Řekla bych, že mě posunul hlavně v tom, jak mě dneska vnímají lidi, protože už nejsem pořád jenom ta holčička z pohádky, ale dokázala jsem překročit svůj stín Aničky z Tajemství staré bambitky. Taky jsem zjistila, že jsem kvůli roli schopná ostříhat si nakrátko vlasy, které jsem předtím měla dlouhé až do pasu. Zjistila jsem, že mě podobná témata baví a jsem schopná se do nich ponořit. Máte ve svém okolí někoho s autismem? Nebo připravovala jste se nějak na svou roli, kde hrajete sestru autisty?

Vím, že Štěpán Kozub docházel do centra ADAM v Ostravě, které se věnuje lidem s autismem. Koukala jsem na různé dokumenty a hodně jsme diskutovali s režiséry Davidem Laňkou a Martinem Müllerem, ale já v tom centru nebyla.

Můžou se milovníci filmového plátna těšit na něco dalšího, kde se objevíte?

Natáčeli jsme zase něco z úplně jiného soudku. Je to film Samhain, jedná se o mysteriózní thriller, kde hraju třeba s Davidem Švehlíkem. Snad by měl být někdy na podzim v kinech, ale termín premiéry ještě není znám.

Proč název Samhain?

Samhain je vlastně keltský svátek zesnulých, proto bychom i rádi měli premiéru někdy kolem dušiček.

S režisérem filmu Samhain Danielem Habrdou. (Foto: Stanislav Brtna)

Na co dalšího byste chtěla diváky pozvat?

Kromě toho filmu se objevím v nějakých epizodních rolíčkách různých seriálů, ale to tady snad ani nebudu zmiňovat, nicméně bych určitě ráda pozvala k nám do **Národního divadla moravskoslezského**. Pokud máte děti, tak skvělé je naše představení O líné babičce, které režíroval můj kolega Tomáš Jirman a dal nám velikou svobodu. Hraju tam asi šest rolí a nejvíc jsem hrdá na roli Srny. Škoda, že na tohle asi nikdy nepřijedou lidé kompetentní skrze Cen Thálie, protože za svou Srnu bych si možná nějaké ocenění zasloužila. Kolegové za mnou pořád chodí a říkají, že takhle se má dělat divadlo (smích).

Jaké budou vaše prázdniny?

Půl napůl. Prvních čtrnáct dní v měsíci bude vždy pracovních a druhých čtrnáct dní dovolenkových. V červenci budu hrát v Českém Krumlově, kde je otáčivé hlediště letní scény Jihočeského divadla. Myslím si, že je to místo, kam by se člověk aspoň jednou v životě měl podívat. Tam budu dohrávat v inscenaci Muž dvojhvězdy. Potom se s kamarádkami chystám do Irska, které miluju a nebyla jsem tam šest let, takže mám abstrák. Pak v srpnu si odpočinu prací od práce, protože organizujeme klasické letní tábory pro děti u Vítkova na Hadince. A pak už začne sezona a můžu prozradit pár dní starou věc, že jsem dostala hostovačku v Komorní scéně Aréna v inscenaci Yerma.

Kým by byla Kamila Janovičová, kdyby nebyla herečkou?

Nikdy jsem nad tímhle nepřemýšlela. Jsem herečka, tak to prostě je. Asi bych si více dopřála cestování, to vím. Možná by plánem B byla cukrařina, strašně ráda totiž pečú i vařím, je to takový můj relax, ale abych se vrátila k té Noře, makronky fakt nepečú (smích)...

URL | <https://www.ostravan.cz/79893/kamila-janovicova-uz-davno-neni-jen-ta-holcicka-z-pohadky-diky-filmu-spolu-me-lide-vnimaji-jinak-rika/>

« zpět na začátek